

РЕШЕНИЕ

№ 3513

гр. София, 25.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 08.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Полина Якимова

Диляна Николова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Ангелов, като разгледа дело номер **3463** по описа за **2012** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63 от закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от изпълнителния директор И. Ц. А., срещу Решение от 27.01.2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-ти състав по НАХД № 21706 по описа за 2011г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 29-[ЕГН]/04.10.2011г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” /ИА ГИТ/, с което на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл.61, ал.1 КТ. С касационната жалба решението се оспорва като незаконосъобразно и неправилно, постановено при неизяснена фактическа обстановка. Твърди се, че не е извършено нарушение на чл.61, ал.1 КТ, а че се касае за прилагане от работодателя на нормата на чл.142, ал.2 КТ, съгласно която работодателят може да установи сумирано изчисляване на работното време. Навеждат се също доводи за допуснати нарушения на разпоредбите на чл.40, ал.1, чл.42, т.7 и чл.52, ал.4 ЗАНН в проведеното административно-наказателно производство, като в крайна сметка счита, че не са налице елементите на фактическия състав, обосноваващ налагането на санкция за нарушение на нормата на чл.61, ал.1 КТ. Иска да бъде отменено изцяло обжалваното

решение. В съдебно заседание се представлява от адв.С., която поддържа жалбата, не сочи доказателства.

Ответникът – Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, чрез процесуалния си представител юрк.С., оспорва жалбата, не сочи доказателства.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира касационната жалба за основателна по следните съображения:

С обжалваното решение въззивният съд е потвърдил Наказателно постановление № 29-[ЕГН]/04.10.2011г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, с което на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл.61, ал.1 КТ.

За да постанови решението си въззивният съд е събрал и обсъдил всички относими към правния спор доказателства, вкл. показанията на актосъставителя Г. Ч. П.. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на акта за установяване извършването на административно нарушение /АУАН/ и издаване на обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление /НП/, не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказаното дружество, в качеството му на работодател по см. на § 1, т.1 ДР КТ, е нарушило нормата на чл.61, ал.1 КТ като към 01.04.2011г. е приело на работа на длъжност „оператор компютър” лицето М. Х. И. на обект „Павилион за застраховки”, находящ се в [населено място], [улица], без сключен писмен трудов договор.

С оглед разпоредбата на чл.218, ал.1 АПК във вр. с чл.63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН, касационната инстанция обсъжда само наведените с касационната жалба касационни основания, но с оглед ал.2 на същата разпоредба, дължи проверка и за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 105-ти състав е валидно и допустимо.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 08.07.2011г. служители на Дирекция „Международна трудова миграция” към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, сред които актосъставителя Г. Ч. П., извършили проверка по спазване на трудовото законодателство от [фирма] на обект - павилион за застраховки, находящ се в [населено място], [улица], и на 22.07.2011г. за довършване на проверката по документи в сградата на ИА ГИТ, находяща се в [населено място], [улица], при която установили, че [фирма] не е сключило трудов договор с лицето М. Х. И. преди постъпването му на работа на 01.04.2011г. на длъжността „оператор компютър”, т.е. за периода 01-12.04.2011г., а съгласно приобщената като доказателство по делото разчетно-платежна ведомост за м.април 2011г., на лицето е изплатено трудово възнаграждение за 11 отработени дни /посочения период/.

Въз основа на резултатите от извършената проверка и след анализ на събраните допълнително документи, служителите на Дирекция „Международна трудова миграция” стигнали до извода, че е налице нарушение на разпоредбата на чл.61, ал.1 КТ, с оглед което съставили АУАН № 29-[ЕГН]/04.08.2011г. на [фирма]. Въз основа на акта и представената административно-наказателна преписка, от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” /ИА ГИТ/ било издадено Наказателно постановление № 29-[ЕГН]/04.10.2011г., с което на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл.61, ал.1 КТ.

Административен съд София-град, в настоящия касационен състав, споделя изводите на въззивния съд по отношение липсата на допуснати нарушения на процесуалните правила при установяване на нарушението.

Разпоредбата на чл.61, ал.1 КТ въвежда задължение за двете страни по трудовото правоотношение /работник/служител и работодател/, да сключат трудов договор преди постъпването на работника или служителя на работа, като съгласно разпоредбата на чл.62, ал.1 КТ е установена задължителна писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл.63, ал.2 КТ работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал.1 на същия текст, сред които е и сключения писмен трудов договор.

Видно от събраните доказателства по делото, налице е сключен трудов договор в съответната форма между [фирма] и М. Х. И., но на 12.04.2011г., а за периода 01-11.04.2011г. такъв не е представен. Размерът на полученото възнаграждение за месеца и съотношението му спрямо посоченото основно месечно трудово възнаграждение, по несъмнен начин доказват извършването на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност на [фирма], в качеството му на работодател.

За нарушения на чл.61, ал.1 КТ законодателят е регламентирал санкционна разпоредба в чл.414, ал.1 КТ, съгласно която, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е обосновал извода си за правилно приложение на материалния закон и е потвърдил обжалваното наказателно постановление, но не е обсъдил приложимостта на разпоредбата на чл.415в КТ, в редакцията, действаща преди изменението, обнародвано в ДВ, бр.7/2012г. и съответно към датата на извършване на нарушението. Съгласно цитираната правна норма за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв.

Безспорно в настоящия случай, нарушението е отстранено, дори преди констатирането му от компетентните длъжностни лица, предвид представения по делото, трудов договор от 12.04.2011г., сключен между [фирма] и М. Х. И..

По тези съображения, IX-ти касационен състав на Административен съд-София град намира, че обжалваното решение следва да се отмени като неправилно и вместо него да се измени наложеното административно наказание на [фирма] от такова по

чл.414, ал.1 КТ по чл. 415в от КТ и имуществената санкция се определи в размер на 300 лева.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение 27.01.2012г., постановено по НАХД № 21706/2011г. по описа на СРС, НК, 105-ти състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 29-[ЕГН]/04.10.2011г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” /ИА ГИТ/, с което на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от изпълнителния директор И. Ц. А., е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл.61, ал.1 КТ, като на основание чл.415в КТ намалява определения размер от 3000 лева на 300 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.